

Dette handler om at behage. Om at ”udtrykke” sig på den ”rigtige” måde. I det rette tonefald. Med de rigtige ord.

Jeg oplevede, at de mennesker som skulle hjælpe mig, stod af når de så min smerte. De fattede vist ikke, at når de spurgte ind til mit liv, ville jeg reagere - også følelsesmæssigt.

De havde ingen fornemmelse af, hvad jeg og mit liv indeholdte. De fleste mente vel, at det var en smal sag. Det havde de prøvet før. Mente måske, de vidste en hel masse om mennesker. Så denne opgave klarede de også.

Men de vidste ikke en skid og i sidste ende stod jeg tilbage – mere alene – end før. Blot erfaringen, om endnu et svigt - rigere.

De kunne ganske enkelt ikke rumme mig.

*Sig ikke noget, ingen vil høre – det bliver en tale, for døve ører.
Måske har du noget vigtigt på hjertet. Måske kender du sandheden.
Så husk, at udtrykke dig pænt, for ellers når det ikke frem.
Derfor - sig ikke noget, ingen vil høre.*

*Sig ikke noget, ingen vil høre – det bliver en tale, for døve ører.
Der er en grund til, du er, som du er.
Hvilken visdom. Hvor sandt.
Ordene flyder så let. Mener du, du forstår?
Jeg spørger - fordi ord, erstatter ikke handling.
Så - sig ikke noget, ingen vil høre.*

*Sig ikke noget, ingen vil høre – det bliver en tale, for døve ører.
Letsagte ord, med tung betydning.
Venlige smil.
Mon de har den mening, jeg får indtryk af? Jeg tør ikke tro det.
Noget i mig sir – tag det lidt roligt,
når der bliver sagt noget, du ikke vil høre.*

Bodil Neujahr år 2002/03.